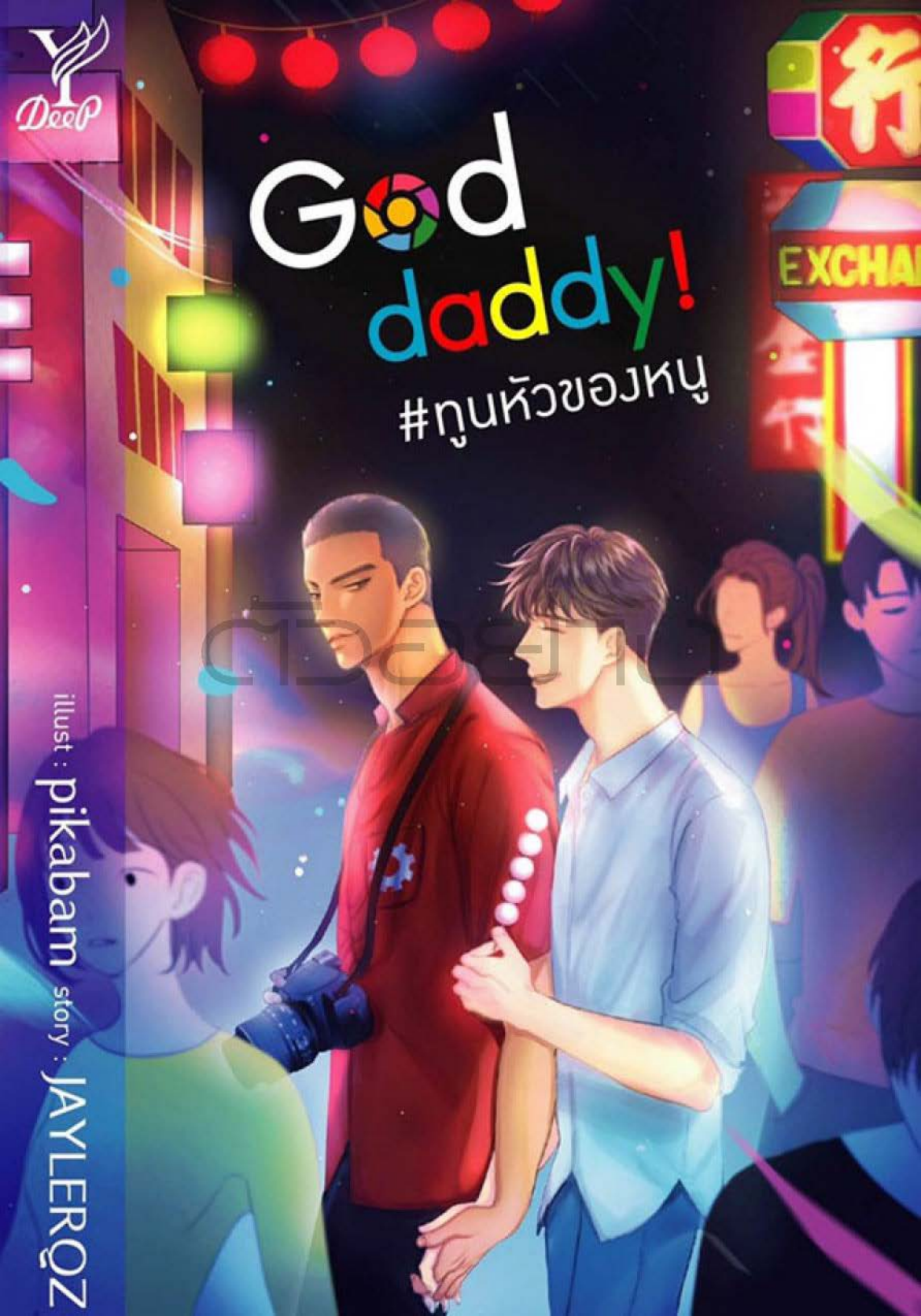

God daddy!

#ทูนหัวของหนู

illust : pikabam story : JAYLERQZ

God daddy!

#กูนหัวของหนู

illust : pikabam story : JAYLERQZ

ตัวอย่าง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 50

God daddy! #กุนหัวของหนู

เขียนโดย JAYLERQZ

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน 2562

ราคา 445 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-3722-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลภิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรีย์ แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : นพวัฒน์ สุวรรณช่าง พิสูจน์อักษร : สุนันทา สุนันท์ภักดี

ออกแบบปก : อนุรักษ์ นวกัง ปก/ภาพประกอบ : pikabam รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

สตาปอมนบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอมนบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

นิยายเรื่องนี้แทบไม่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากอะไรเลยคะ

นอกจากอยากกินความสุข นิยายน่ารัก ๆ feel good ให้แก่คนอ่าน
เนื่องจากโดยส่วนตัวแล้วเจย์แต่งฟิคสตัอยู่ในทวิตเตอร์เป็นส่วนใหญ่
แล้วพล็อตเรื่องค่อนข้างตรงไปตรงมาจ้า น้ำตารนองกันเลยทีเดียว ก็เลย
กลับมาคิดว่า นี่ก็สิ้นปีแล้ว เราควรให้ของขวัญดี ๆ แก่คนอ่าน
ทุกคนสักหนึ่งชิ้นนะ นั่นแหละคะ คือจุดกำเนิด **#ทูนหัวของหนู**

ส่วนคาแร็กเตอร์ตัวละครนั้น เป็นคาแร็กเตอร์ที่ชื่นชอบเป็นการ
ส่วนตัวคะ ชอบที่สุดเลยพระเอกปากร้ายแต่ใจดี เรียนวิศวกรรมศาสตร์
โหดกับทุกคนบนโลกยกเว้นคนที่เขารัก มีเพื่อนฝูงเยอะ เป็นผู้นำได้
รักครอบครัว เรียนเก่ง นายเอกก็จะออกแนวเป็นเด็กเซี้ยว ๆ แก่นแก้ว
บอย ๆ หน่อย หวานกำลังพอดีเลยคะ 555

เส้นทางความรักที่ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบเสมอไป แต่มีกัน
อยู่ในทุก ๆ ช่วงเวลา และหันไปก็ครั้งก็ยังมีคนคอยเคียงข้างกาย คือ
นิยามความรักของ **เพ็ญสิง** และ **คริส** ค่ะ :)

JAYLERQZ

ចង់ដឹង

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

ตัวอย่าง

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

[First date]

“เฮ้ย ไชนนนเวียยย!!! ไม่เมาไม่เลิก!!!”

เขาบอกว่าถ้าเราออกหักแล้วมาดื่มเหล้าเราจะไม่รู้สึกถึงความขมปร่าบาดคอของมัน ผมคิดว่าน่าจะจริงซะ เพราะกระดกเอาเป็นเอาตายมาหลายชั่วโมงแล้ว “ไม่เห็นรู้สึกว่ามันขมเลยสักนิด หน้าข้ายังหวานเจี๊ยบไหลลงคอไปช่วยสมานแผลเหวอะในใจของผมได้อีกต่างหาก

แผลจะไม่เหวอะได้ไงวะ ในเมื่อโทร.ไปหาแฟนแล้วแฟนบอกไม่ว่างต้องไปติดหนังสือกับเพื่อน แต่ในความเป็นจริงคือเค้าแม่โกหก ไม่ได้ติดหัวเหวอะไร แต่ยื่นให้ผู้ขายจูบอยู่ข้างเซเว่นหน้ามหา’ลัย

แม่เอ๊ย!...เจ็บฉิบหาย เจ็บจนร้องไม่ออก อยากวิ่งกลับบ้านไปกอดแม่...

“พอออ ไข่สัส มึงพอเลย ว่างแก้ว” ไข่มินเพื่อนสนิทที่นั่งข้างๆ แย่งแก้วเหล้าในมือผมไปถือ

“พอไรวะ~ไม่พอ! เอาแก้วกูคืนมาเลย! ฮือออ กูจะแดกให้แม่ตายท่าอยู่ตรงนี้!” คนตัวขาวที่เริ่มเมามายเอื้อมมือไปไขว่คว้าแย่งแก้วของตัวเองกลับมา ใบหน้าหวานจิ้มลิ้มแดงช้ำเพราะพิษแอลกอฮอล์

“เดี๋ยวกูตบหัวทิ่มโต๊ะ ตบให้สร้างเมาเลยไอ้เวร ไอ้กล้าเอาแก้ว
มันไปดี” มินส่งต่อแก้วเหล้าให้แก่กล้า หรือใจกล้า ไอ้แว่นหน้าเนิร์ด
แต่ร้ายลึกตัวพ่อ

“เออๆ มึงพามันไปล้างหน้าล้างตาไป เดี่ยวกูฟ้าโต๊ะเอง” กล้า
รับแก้วมาถือไว้ก่อนจะดันแว่นสายตาของตัวเองขึ้นน้อยๆ แล้วทำหน้า
เอือมระอา มือยกขึ้นมาโบกปิดไล้ให้อีกฝ่ายพาไอ้ตัวเมาไม่เจียมสังขาร
ไปล้างหน้าเพื่อมันจะดีขึ้นมาบ้าง

“เฮ้อ เออ ฝากด้วย ไป มึงลูกเดี๋ยวนี้อย่าไอ้โง่” มินยื่นขึ้นแล้ว
ดึงแขนเพรียวขาวให้ลูกตามตัวเองมาก่อนจะประคับประคองเพื่อน
ตัวขาวจัดที่กำลังเมาแอ่พูดจาไม่ได้ความ เดินแข่งขาพันกันจนชน
คนนั้นที่คนนี้ที่

“ฮือออ ไอ้มินนน กูผิด อี๊ อารายยว่า~ทำไม อี๊ จี้ถึงต้องทิ้ง
กู ไป อี๊ จูบบกับไอ้หน้าเหี้ยก ฮือ” เสียใจจะแม่ง ทำไมวะ ผิดอะไร
ทำไมต้องไปจูบกับคนอื่น ทำไมต้องโกหก หรือผมจูบไม่เก่งเท่าไอ้เวร
นั่น ก็ไม่นะ ผมว่าผมก็ซ้าซองในระดับหนึ่งอะ แล้วทำไมวะ แม่งโวย!

“มึงเลิกพาล่ามแล้วช่วยเดินให้มันดีกว่านี้หน่อยไอ้คริส กูเหนื่อย
นะไอ้เพื่อนเหี้ย” มินกัดฟันพูดแล้วยกท่อนแขนขาวของคริสขึ้นมาพาด
ไว้บนบ่าตัวเอง ไอ้เพื่อนอึ้งนี่ไม่ได้ให้ความร่วมมือเลย เดินสะเปะ
สะปะไปทั่ว ชนแม่งทุกคนที่เดินสวนมาจนเขาต้องหันกลับไปขอโทษ
ขอโทษแทน เวิร์กมอะไรของกู

คนตัวขาวกับความเศร้าสร้อยเสียใจ ถูกหิวปีกเดินอย่าง
หุ้กๆเลมๆจนถึงห้องน้ำของผับได้อย่างปลอดภัยครบ 32 แต่กว่าจะ
ถึง เล่นเอาเพื่อนสนิทอย่างมินเหงื่อแตกพลั๊ก เหนื่อยเหมือนไปวิ่ง
มาราธอนมา พูดก็ไม่วู้เรื่อง แกมมันยังขยันพูดอีก

“มินนน กู อี๊ จะอ้วก” อาการเวียนหัวเหมือนโลกหมุนตัวจน
รู้สึกจะอ้วกกำลังเล่นงาน ปั่นป่วนในช่องท้อง คลื่นไส้เป็นบ้า...

“เฮ้ยๆ ไปอ้วกในห้องน้ำ มึงจะมาอ้วกตรงอ่างล้างหน้าเขา

ไม่ได้นะเว้ย” มินพูดขึ้น

มือหนาจับไหล่ของคริสแล้วพลิกตัวให้เพื่อนสนิทตัวขาวหันกลับมาหมายจะพาเดินไปเข้าห้องน้ำ แต่ทว่าอีกฝ่ายกลับพลิกหันกลับมาเร็วเกินจนไม่ทันระวังคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง ใบหน้าหวานแดงปลั่งกระแทกเข้ากับแผงอกอย่างจังจนรู้สึกเจ็บที่จมูก

“โอ้ย!...เจ็บชิบหาย—อู๊! อ้าวกกก!” คลื่นไส้จนกลืนไว้ไม่ไหว...

“ไอ้เหี้ย! แม่งอ้วกใส่เสื้อช็อปกู!” เสียงห่มเข้มดังลั่นเข้ามาในโสตประสาทพร้อมกับฝ่ามือที่คว้าคอเสื้อยืดสีเทาของคริสเอาไว้แน่นจนอึดอัด

คนตัวขาวพยายามลืมหินตามองไอ้เจ้าของเสียงห่มที่ไว้วายแล้วยืนจังก้าน้ำนิ้วคิ้วขมวด ปากดำเขาหด ๆ มือก็กระชากคอเสื้อไม่ปล่อย โกรธโธนาคนั้นวะ ก็แค่อ้วกเองปะ

“ฉิบหาย! เชี่ยย ไอ้คริสไอ้เวร!” มินเจ้าเก่าเจ้าเดิมพุ่งปรี๊ดเข้ามาหาแล้วยืนขวางคั่นกลางระหว่างเขากับไอ้ใจโหดนั้นเอาไว้

“อย่าเสือก! หลบไป!” มือหนาผลักชายหนุ่มตัวสูงไล่เลี่ยกันที่เข้ามาขวางจนตัวแทบปลิว แรงอย่างควาย...

“เฮีย ๆ ๆ ผมขอโทษแทนเพื่อนผมด้วยครับ เฮียอย่าถือสามันเลยนะ มันเมามากเฮีย มันเมาจริง ๆ มันไม่ได้ตั้งใจ ผมจะให้มันเอาเสื้อช็อปของเฮียไปซักให้ อย่าลงไม้ลงมือกับมันเลย **เฮียเพลิง...**” มินหน้าเริ่มแหง แอ่ปากขอโทษขอโพยเฮียเพลิงหรือเฮ็ดว่ากคุณะวิวะ ยาวเป็นกิโลรัว ๆ แทนไอ้ตัวป่วนที่ยืนโง่งนอยู่ข้างหลังตัวเอง

วันชวยอะไรของกูวะ...

เพลิงสิง ตวัดสายตามุดมุดและโกรธเกรี้ยวมองไอ้ตัวดีที่ยืนกตใบหน้าหวานจิ้มลิ้มซบกับแผ่นหลังของคน ที่คิดว่าน่าจะเป็นเพื่อนต่างคณะและเป็นรุ่นน้องของเขาด้วยความไม่รู้ร้อนรู้หนาว จะไม่โกรธจัดจนอยากกระเทียบถ้าพຼ່ງนี้เขาไม่ต้องใส่ไอ้เสื้อช็อปตัวนี้เพื่อไปเรียนอีก โคตรเหิง โคตรชวย อยากต่อยหน้าแม่งสักทีให้สร้างเมา เวรเฮีย!

มือหนาถอดเสื้อซอปลอะเปอะเปื้อนไปด้วยอ้วกของอีกฝ่าย
ออกจากตัวแล้วถือเอาไว้ ชักนะ มันได้ชักแน่ เพราะเขาไม่มีทางมานั่ง
ชักเสื้อซอปลอะอ้วกของใครก็ไม่รู้หรอก ไม่มีทาง

“เออ กูให้เพื่อนมึงชักแน่ แต่ต้องไปชักที่ห้องกู” ร่างสูงโปรงจ้อง
ใบหน้าขาวแดงระเรื่อจนตาเขม็ง

“ชักที่ห้อง? ทำไมต้องที่ห้องอะเฮีย ให้มันชักที่หอมมัน—”

“อย่าเลือกต่อรอง”

มีนปิดปากจับทันทีที่สายตามกริ้ววกราดจ้องมาทางตัวเอง
เออ รู้แล้วว่าโกรธ แต่ไม่ต้องมองกูเหมือนกูไปฆ่าแม่ที่บ้านมึง
ตายก็ได้เฮียไฉน!

“ล...แล้ว จะให้มันไปห้องเฮียยังงัยอะครับ คือผมก็ไม่รู้ว่าห้อง
เฮียอยู่ที่ไหน...” มีนแกหัวตัวเองเบาๆ ก่อนจะเอี้ยวตัวไปประคองเอว
ของคริสไว้หลวมๆ เพราะไอ้ฮ้องมันเริ่มจะเลื้อยไหลลงปอนอนกับพื้น
แล้ว โคตรมาระกุกเลย...

ร่างสูงกำยำเหลือบตามองคนตัวขาวกับปากอ้อมที่บ่นงึมงำเบาๆ
ก่อนจะเบนสายตากลับมามองรุ่นน้องของตัวเอง

“พู่นีเฑียง ให้มันมาเจอกูหน้าคณะ”

“ครับๆ เฑียงครับ ผมไปก่อนนะเฮีย มันเริ่มไม่ไหวแล้ว หวัดดี
ครับเฮีย”

มีนรีบรุดดึงเพื่อนตัวขาวให้ลุกขึ้นมาจากพื้นก่อนจะยกมือไหว้
รุ่นพี่ที่เคารพหรือจะเรียกว่าโคตรพ่อของเด็กในคณะเลยก็ว่าได้ เฮีย
เพลิง หรือเฮียเพลิงสิง แก่โหดจริง ๆ โหดชนิดที่ไม่มีใครกล้าใส่เดียว
หรืออยากจะมีเรื่องด้วย เพราะแกแม่งเด็ดขาด มือหนักตีนหนัก
ฉิบหาย...

แต่เดินออกมาจากห้องน้ำกันได้ไม่กี่ก้าว ไหล่ของมีนก็ถูกใคร
บางคนคว้าเอาไว้จนต้องหันกลับไปมอง

ก็ไอ้เฮียเพลิงคนเดิมนั้นแหละ...ตามมาทำไมอีก! ปล่อยไอ้คริส

ไปเถอะเฮีย ถ้าไม่พอใจผมจะให้มันซื้อคืนใหม่อีกสามตัวเลยเอ้า!

“ไอ้มัน” เสียงทุ้มเรียกชื่อของชายหนุ่มที่ยืนหัวปักคนตัวขาวที่เหมือนจะไม่ได้สติและก็หลับไปแล้ว

“ครับเฮีย”

“เพื่อนมึงชื่ออะไร”

“อ่า...เอ่อ ชื่อคริสครับ เรียนนิเทศภาพยนตร์ ปีหนึ่งเหมือนผมครับ”

ใบหน้าคมเข้มหล่อเหลาพยกน้อยๆ เมื่อฟังคำตอบจบก่อนจะเดินหัวเลื้อยเข้าไปในมือของตัวเองเฉียดไหล่คนตัวขาวมองข้างกายรุ่นน้อง ดวงตาคมกริบเหลือบมองใบหน้าหวานสวยในระยะประชิดเพียงแค่เสี้ยววินาทีเท่านั้นก่อนจะเดินทิ้งห่างออกไปโดยไม่ร่ำไม่ลาและไม่พูดอะไร

ไม่ต้องพูดอะไรหรอก เก็บไว้พูดกับไอ้ตัวปัญหาหน้าตาน่ารักที่เดียวเลยดีกว่า หึ!

[Meeting again]

Krist ::

“ปุดหัววว ไอ้มีนนน กูปุดหัววววว ฮือออ กูไม่ไปหาไอ้เฮียอะไรนั้นได้ไหม” ผมจ่อแฉ่ดินเรวๆ อยู่บนม้าหินอ่อนหน้าตึกนิเทศ ไอ้มีนก็นั่งกอดอกทำหน้าขึงขัง ส่วนไอ้กล้าไม่ต้องไปหวังฟังเลย ไอ้นี้แหบจะหักคอผมด้วยซ้ำ ไอ้ตอนที่รู้ว่าผมไปอ้วกใส่เสื้อชื่อปของเฮียสุดที่รักของพวกมัน

อะไรวะ แค่อ้วกนะเว้ย กูไม่ได้ไปกินเสื้อเฮียมึงปะวะ

“มึงไม่ต้องมาโอดครวญ กูบอกแล้วว่าอย่าแตกเยอะ คออ่อนปวกเปียกแต่ไม่เจียมสังขาร สมควร!” มินส่งมือมาตบหัวกลมๆ จนหัวโยก

“เฮอ ฝากตบอีกทีดิมีน กูหมั่นไส้มัน” กล้าทำหน้าเอื่อมตามสไตล์ ส่วนมีนก็เชื่อฟังดีพร้อมกับตบหัวเพื่อนสนิทตัวขาวอีกหนึ่งที

“อย่าตบดิวะ กูก็บอกอยู่ว่ากูปุดหัวอะ ไอ้เพื่อนชั่ว แม่่ง...” ปากอึมบีนเบะก่อนจะฟุบหน้าลงกับโต๊ะ

“ใกล้จะเที่ยงแล้ว มึงรู้ว่าคณะพวกกูอยู่ตรงไหน เดินไปเลยอย่าเบี้ยวด้วย เมื่อคืนเฮียไม่ต่อยหน้ามึงกับบุญหัวแล้วไอ้คริส” มินส่ายหัว

เบา ๆ

หงุดหงิดเว้ย! แต่ทำอะไรไม่ได้ใจนอกจากดันตัวเองให้ลุกขึ้นพร้อมกับยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูและพบว่าอีกสิบนาทีกจะเที่ยงตรงแล้ว

“กูไปก็ได้ เอ้อ ไว่เจอกันมึง”

คริสพยักหน้าให้แกไอ้เกลอก่อนจะพาตัวเองเดินทอดน่องเอื่อย ๆ ไปตามฟุตบาทในม. แดดก็ร้อนเปรี้ยงจนเหงื่อซก คณะวิศวะนี่ก็อยู่ไกลเหลือกำเหลือเกิน จะเป็นลมแล้วปิดได้...

บ่นไปเดินไปอยู่เกือบสิบห้านาทีก็พาตัวเองมายืนเฝ้าอยู่หน้าคณะได้ด้วยสภาพที่ดูไม่เจิดเท่าไร เหงื่อไหลตามกรอบหน้า เสื้อนักศึกษาด้านหลังเปียกชุ่มเหมือนได้อาบน้ำใหม่อีกรอบ ดีจริง ๆ... ประชด

“แล้วไอ้เฮียบ้าเฮียบอนันมันอยู่ไหนวะ”

บอกไว้ก่อนเลยนะว่าผมจำหน้าไอ้เฮียเมื่อคืนไม่ได้หรอก เห็นกันแค่ร่าง ๆ จำได้ก็แปลกเกินคนแล้ว ตาก็ลืมไม่ค่อยขึ้น แข็งขาก็อ่อนแรงทรงตัวไม่อยู่ แต่รู้แค่ ไอ้เฮียเพลิงอะไรนั่นมันใส่เสื้อซิปสีเลือดหมูทับเสื้อยัดด้านในสไตส์เด็กวิศวะ ผิวสีน้ำผึ้ง กับทรงผมเอ๋อ...สกินเฮด? หรือไปวชเนอร์ที่ไหนมารีเปลววะ

คิดว่าตัวเองเป็นพีตัง twopee รั้ง หล่อหรือเปล่าก็ไม่รู้แต่ดันใจกล้าไปตดสกินเฮด เหยอะ ๆ

ยกข้อมือขึ้นมาดูเวลาอีกครั้งก่อนจะต้องถอนหายใจหนัก ๆ ยืนรอเกือบยี่สิบนาทีจนขาจะแข็งอยู่แล้ว

“ถ้าอีกห้านาทียังไม่โผล่มา กูจะป—หะ เฮ้ย!”

โหล่เด็กถูกระฆากรั้งอย่างแรงจากทางด้านหลังจนตัวลอยเหวือน้ำกระแทกกับอกแข็ง ๆ อีกครั้ง

ปัก!

“ไอ้ยยย เฮีย...เจ็บ”

เสียงร้องโอดโอยดังขึ้นเบา ๆ มือขวากยกขึ้นมาลูบจมูกตัวเอง ปอย ๆ ดังกุกกักหมดแล้วมั้ง ทำดี ๆ ไม่เป็นไร!

“ส่าออย”

เสียงห่มคั่นหูกับประโยคหมาไม่รับประทานครึ่งขึ้นเรียกให้คน ตัวขาวได้สติแล้วผละตัวออกทันที

ดวงตากลมโตเพ่งมองคนปากร้ายตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า ใบหน้าคมเข้มหล่อเหลาเอาการ ดวงตาคมเฉียวดูุดัน ร่องสูงโปร่ง สมส่วนในชุดนักศึกษา เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวสะอาดถูกปล่อยชายหลุด ล้วยออกมานอกกางเกงสแล็กสีดำเข้ารูป หูข้างซ้ายมีต่างหูห่วงแม่เหล็ก สีดำอันเล็กติดอยู่ ใส่แว่นส์ โอลด์สคูลแทนรองเท้าหนังขัดมันแบบที่ คนอื่นเขาใส่กัน ผิวสีน้ำผึ้งสวย และ...สกินเฮด

ใช่ คนนี้แหละใช่เลย ไอ้เฮียเพลิงใจจะใครล่ะ!

ขอถอนคำพูดก่อนนะ แม่งหล่อยิ่งกว่าพี่โต้งอีก...โคตรหล่อ หล่อแบบผู้ชายไทยหน้าคมเข้มแต่โคตรคูล โคตรเท่ แก้มกลืนตัวเฮีย แกย้งหอมเฟรช ๆ เย็น ๆ เช็กชี้อีกต่างหาก ฮือ ไอ้บ้าเฮีย!...

“จะมองกูอีกนานไหม อยากได้กูเป็นผัวหรือไง”

วาการายกาจไม่ลั่นหูถูกปล่อยออกมาอีกครั้ง ทำให้ผมต้องหัน ขวับมองค้อนจนตาเขียว ใครจะไปอยากได้มึงเป็นผัววะเฮีย ปากก็หมา หน้าตาก็...เออ ดี

“ไหนเลื้ออะ เอามาดี”

มือขาวแบก่อนจะมองหน้าไอ้เฮียสิงด้วยสีหน้าที่โคตรจะแข็งเปิด เซ็ดไ้

“อยู่ที่ห้องกู”

ไอ้เฮียพูดพร้อมทำหน้ากวนบาทาขึ้นที่ห้าเต็มสิบ

“อยู่ที่ห้อง? แล้วผมจะซึกให้เฮียยังงัย ทำไมไม่เอามาด้วยอะ ครับ”

โง่หรือลืมวะเฮีย เอาดี ๆ

“ไปชักที่ห้องกุ” ไอ้เฮียยืนกอดดอกพุดหน้าตาย

เออ ก็แค่นั้นอะ ชักที่ห้องก็ชักที่ห้องด—...ชะ!? ชักที่ห้อง! แค่นั้นก็เหี้ยแล้ว!

“เฮียว่าไงนะ ชักที่ห้อง? ทำไมต้องไปชักที่ห้องเฮียอะ”

โคตรไม่เข้าใจว่าทำไมต้องถ่อสังขารไปชักที่ห้องเฮียแถมด้วย เอามาชักที่หอผมมันก็จบแล้วมัยวะ

“กูพอใจจะให้มึงมาชักที่ห้องกู มีปัญหาอะไรไหม”

คิ้วเรียวสวยเล็กขึ้นน้อยๆ ใบหน้าคมเข้มนิ่งสนิทไร้อารมณ์แต่โคตรกรวนตีน

“มี ผมไม่ออกไปห้องเฮีย นี่แหละปัญหาของผม”

เอาสิวะ สู้แม่งเลย ไม่กลัวหอรอกไอ้เฮีย ไม่ไปไรวัย!

สายตาคมสวยปรายตามองคนตัวขาวที่เตี้ยกว่าตัวเองอยู่เล็กน้อยด้วยใบหน้าที่ยเรียบนิ่งแต่เจือไปด้วยความรำคาญเบาๆ “นั่นปัญหาของมึง ไม่เกี่ยวกับกู แต่ถ้ามึงไม่ไป มึงมีปัญหากับกูแน่คริ”

“ชักอะชักแน่ แต่ผมไม่ไปชักที่ห้องเฮียหอรอก”

คนตัวขาวยืนกรานเสียงแข็ง

“มึงอ้วกใส่ช้อปกู”

ร่างสูงโปร่งยืนกอดอกมองนิ่งๆ ไม่ได้สนใจที่อีกฝ่ายปฏิเสธหัวชนฝา

“เออ รู้แล้ว เตียวผมเอาไปชักให้เงะ”

ผมเริ่มจะติดหงุดหงิดขึ้นมาบ้างแล้วละ พุดกับแม่งไม่รู้เรื่องจริงๆ

“ไปชักที่ห้องกู”

ไอ้เฮียปากหมาที่ยืนกรานว่าจะให้เขาไปชักเสื้อช้อปให้มันที่ห้อง เอากลับมาชักที่หอกูมันจะตายเหวอะ

“เออ! ก็ได้ รำคาญวะ แล้วห้องเฮียอยู่ไหน”

“อย่าพุดจาหมาไม่แตก กูรุ่นพี่มึงนะ”

“ค้าบบบ แล้วห้องของเฮียอยู่ที่ไหนหรอค้าบบบ ไอ้คริสคนนี้
จะไปชักเชื้อช้อปให้ค้าบ”

“หิ! กวนตีน”

โดนมาอีกดอก ตั้งแต่ล่าออยแล้วนะไอ้เฮียนะ เจอหน้าก็ใส่กู
ไม่ยั้งเลย โกรธอะไรเบอร์นั้นล่ะพ่อ ต้องหน้าด้านขนาดไหนถึงมาด่า
คนอื่นว่ากวนตีนได้ทั้งๆ ที่ตัวเองก็โคตรจะกวนไม่ต่างกัน เวร

ยืนด่ามันอยู่ในใจไม่นานน ข้ามือชาก็ถูกฝ่ามือหนาคว่ำหมับ
แล้วลากไปอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ผมไม่เดินนะเหนื่อยอะ ดั้นไปไอ้คนแบบ
นี้มันก็ไม่ปล่อยหรอก แต่ช่วยเดินช้าๆ หนอยนี่จะสะดุดฟุตบอลบาทหน้า
คณะหัวทิ่มตายแล้ว! ไม่อ่อนโยนเลยไอ้เฮีย ไอ้เข้ม ไอ้คนนิสัยไม่ดี!

โดนลากถูถูกั๊กมาตลอดทางจนถึงลานจอดรถแล้วคนตัวขาว
ยังโดนบังคับให้ขึ้นไปนั่งซ้อนท้ายดูคาตีสี่แดงคันใหญ่คันโตของหนุ่ม
วิศวะอีก

บิกไบค์คันสวยราคาแพงลิวเคลื่อนออกจากลานจอดรถของ
ม.ก่อนจะโหดเล่นไปตามถนนหนทางอย่างคึกคัก ความเร็วของ
เครื่องยนต์พุ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนคนด้านหลังตัวแทบปลิวไปกับสายลม
มือขาวป้อมกำเสื้อนักศึกษาของร่างสูงโปร่งไว้แน่นไม่ยอมปล่อย จาก
ที่ขยับตัวถอยออกห่างเพื่อเว้นระยะก็ต้องขยับตัวเข้ามาแนบชิดแล้ว
เพลกอดเอวสอปปองกันตัวเองตกลงไปวัดถนนอย่างลื้มตัวเพราะมัว
แต่กลัวอยู่

แรงกอดรัดที่เอวสอปปองแน่นขึ้นเล็กน้อยพร้อมกับสัมผัสของกำม
จากคนด้านหลังที่ค่อย ๆ แนบเข้ากับแผ่นหลังกว้างภายใต้เสื้อยืด
ไบหน้าคมเข้มค้อย ๆ ก้มมองสองมือขาวป้อมเล็กน้อยก่อนจะเงยหน้า
ขึ้นมามองทางด้านหน้าเหมือนเดิม ริมฝีปากหยักเพลกคลี่ยิ้มน้อย ๆ

น่าแปลกที่รู้ว่าอีกฝ่ายกลัว แต่ไม่คิดจะลดความเร็ว

คงเพราะเขาเองก็กลัวแรงกอดรัดที่เอวมันจะคลายลงละมั้ง...

[In the room]

Krist ::

บ๊ิกไบค์ขี่มาจอดในโรงจอดรถชั้นใต้ดินของคนโตมิเนียมสูงราวสามสิบชั้น ได้ยินมาบ้างว่าคนโตนี้แพงหูฉี่เพราะตั้งอยู่ใจกลางเมือง ทำเลดี สภาพแวดล้อมน่าอยู่อาศัย เดินทางสะดวกสบาย ดีไซน์สวยเก๋แปลกใหม่ไม่เหมือนใคร น่าสนใจมาก ๆ แต่ไม่มีปัญญาเช่าหรือถ่ ลำพังค่าหออย่างเดียวก็แทบหมดเนื้อหมดตัวแล้ว

คนตัวขาวก้าวลงจากรถบ๊ิกไบค์ก่อนอีกฝ่ายถึงจะลงตามมา ไอ้เฮียกระแทกไหล่ของผมแล้วเดินลอยหน้าลอยตานำไป กวนตีนแม้กระทั่งตอนเดินอะ คิดดู...

เดินขึ้นลิฟต์มาจนถึงชั้นที่ 23 และเดินต่ออีกนิดจนมาหยุดอยู่ที่หน้าห้อง 2301 ห้องของไอ้เฮียนั่นแหละ มีोनหายกขึ้นมากดนิ้วโป้งสแกนลายนิ้วมือประมาณห้าวิ ประตูห้องก็ถูกเปิดออกอัตโนมัติ ผมแหวกตัวเดินเข้าไปในห้องอย่างถือวิสาสะ สอดสายตากวาดมองไปรอบ ๆ ห้องที่กว้างขวางและดีไซน์สวยสมคำร่ำลือจริง ๆ...

“มึงจะยืนโง่อยู่อีกนานไหม จะซักหรือเปล่าเสื่อกูนะ”

ยืนขึ้นชมความเก๋ไก๋สไตล์เดอร้อยู่ได้ไม่นานก็โดนไอ้เฮียปากหมา

ค่อนข้างอดเป็นรอบที่ร้อยของวัน จะหันกลับไปเถียงก็ไม่ได้เพราะพ่อ
เล่นมองตาเขม็ง กลัวโดนจับโยนลงจากชั้น 23...

“ชักดิ แล้วไหนเสียอะ”

ผมหันมองพลางเลิกคิ้วเรียวขึ้น

“อยู่ในห้องน้ำ ญูโยนใส่กะละมังไว้”

ไอ้เสียพูดพร้อมกับยกมือขึ้นมาแล้วชี้ไปทางประตูห้องน้ำทาง
ด้านหลัง

“ทำไมเสียไม่ชักเครื่อง”

โยนใส่เครื่องก็จบแล้ว ป่านนี้มีใส่ไปนานแล้วถ้าไม่ติดเรื่องมากอยู่

“เดี๋ยวเสียญูเสียทรง ชักดิๆ อย่าให้มีรอยขาดหรือรอยต่าง
เด็ดขาด ไม่งั้นญูจะเตะมึงให้หัวทิ่มกะละมัง”

ไอ้เสียซุ่มมันจ้องผมตาเขม็งอีกครั้งก่อนจะชู เออ รู้แล้วว๊าย!

“จะฆ่าจะแกงกันให้ได้เลยไซ้ไหม ผมเป็นลูกมีพ่อแม่แหมะเว้ย ฮ่วย”

ตัวตตามองค้อนไปหนึ่งทีก่อนจะสะบัดกันเดินตรงลี้วไปทาง
ห้องน้ำ มือขวาเลื่อนประตูห้องน้ำให้เปิดออกแล้วแทรกตัวเองเข้าไป
กลิ่นหอมของ essential oil ลอยเตะจมูกจนต้องสูดหายใจหนึ่งที่ ใน
ห้องน้ำจำเป็นต้องหอมขนาดนี้เลยหรอวะ...

ดวงตากลมโตมองไปรอบๆ ห้องน้ำ เป็นห้องน้ำที่อบอวลไป
ด้วยความคลาสสิกในสไตล์อเมริกัน รัสติก คงความเป็นเอกลักษณ์และ
บ่งบอกถึงความดิบและความเท่ของเจ้าของห้องได้เป็นอย่างดี

“รีบชัก รีบกลับเว้ย”

ผมละทิ้งความสนใจในดีไซน์สวยหรูของห้องน้ำไปแล้วก็มอง
กะละมังพลาสติกสีเทาที่มีเสื้อช็อปสีเลือดหมูตัวที่ผมอ้วกใส่ นอนแช่
แอ้งแม้งอยู่ในกะละมัง ก่อนจะค่อยๆ ย่อตัวลงแล้วนั่งลงกับพื้นห้องน้ำ
ที่แห้งสนิท ผมเคยชักผ้าด้วยมือบ่อยครั้งเพราะบางทีก็ขี้เกียจลงไป
หยอดเหรียญเครื่องซักผ้าข้างล่างหอ เพราะฉะนั้นไอ้เสื้อช็อปตัวเดียว
มันไม่กินเวลาชีวิตผมนานหรอก ของมันเคยๆ มีอ

เพลิงนั่งเล่นเกมในโทรศัพท์อยู่บนโซฟาเบาะนุ่มอย่าง
ดีเพื่อฆ่าเวลารอคอยคนตัวขาวซักเสี้ยวช้อปให้ตน แต่จิตใจกลับไม่ได้จดจ่อ
ให้ความสนใจเกมในมือถือเท่าไร ยิ่งเล่นยิ่งหงุดหงิด

มือหนาวางโทรศัพท์คิดว่าหน้าไวบนโซฟาก่อนจะหยัดกายยืน
ขึ้นแล้วพาตัวเองเดินไปพึงขอบประตูห้องน้ำ เอนไหล่พึงขอบประตูไว้
หนึ่งข้างแล้วยกมือขึ้นมากอดดอก ดวงตาคมทอมองคนตัวขาวผุดผ่อง
ใบหน้าหวานสวยจิ้มลิ้มกำลังจะมกเข้มนกับการขยี้เสี้ยวช้อปสี่เล็ดหลุม
ด้วยมือขาว ๆ ทั้งสองข้าง

เคยอ่านเจอประโยคที่ว่า **เวลาคนเราตั้งใจทำอะไรสักอย่าง
มักจะดูมีเสน่ห์และน่ามอง** ซึ่งเขาเองไม่เคยเชื่อไ้ประโยคไร้สาระ
นั้น จนกระทั่งวันนี้...

สงสัยจะจริง

“คริส”

เสียงทุ้มเอ่ยเรียกชื่อของเด็กหนุ่มรุ่นน้องต่างคณะที่กำลังขยี้ผ้า
ด้วยความซ้ำของ

“ว่าไง”

คนตัวขาวขานรับแต่ไม่หันกลับมามอง

“มึงมีแฟนหรือยัง”

ประโยคธรรมดาที่ไม่ธรรมดา เพราะมันแฝงไปด้วยความสงสัย
ใครรู้และความต้องการที่คนฟังก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามันหมายความว่า
อะไรกันแน่

“เพิ่งเลิกไปอะ”

ใบหน้าหวานสวยหันกลับมามองแล้วยิ้มน้อย ๆ พุดถึงแฟนแล้ว
มันเจ็บจี๊ดที่หัวใจชายพีแท้

“แล้วเฮียถามทำไม ไม่มีอะไรจะคุยแล้วไง?”

คิ้วเรียวเล็กขึ้น

“โสดหรือ?”

ร่างสูงที่ยืนฟังขอบประตูก็เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเป็นการตอบ
คำถามด้วยคำถามอีกครั้ง

“อือฮิ โสด แบบว่าโคตร โสด!”

คนตัวขาวพูดคำว่าโสดออกมาได้เต็มปากเต็มคำพร้อมกับทำ
ปากจู๋ๆ มือก็ขยี้ผ้าไม่หยุด ก็คนมันโสดจริงๆ นี่หว่า จี๊จ๊แม่งทำพิษ
แต่ก็ช่างเถอะ คบกันมาสสองเดือน จะเอาอะไรมากมาย หน้าตาหล่อๆ
อุปนิสัยแบบนี้หาใหม่ได้สบายมาก บอกเลย

“งั้นมี—”

“อ้อ ผมจะเล่าอะไรให้ฟังนะเฮีย แบบ โคตรเจ็บอะ”

คนตัวขาวไม่ทันฟังที่อีกฝ่ายจะพูดเพราะตัวเองพูดแทรกไป
เรียบร้อยแล้ว ทำให้ร่างสูงต้องปิดปากจับ

“เดี๋ยว”

“คืออ๊วเฮีย ผมอะคบกับแฟนผมซะ แล้วทีนี้ผมอะโทรไปหา
เค้า...”

เสียงพูดเจ็ยแจ้วไม่ยอมหยุดของเด็กหนุ่มต่างคนะดังขึ้น
เรื่อย ๆ เจ้าตัวดูจะเก็บกดและแค้นพอตัว

“คริส”

ร่างสูงพยายามจะปรามแต่พูดไม่ทัน

“แล้วผมไปเจอเค้าเว้ย หน้าเซเว่น เค้ากำลังจูบกับผู้ชาย—”

“หยุด!”

เสียงห่มเอ่ยออกมาดังกว่าปกติจนทำให้คนตัวขาวสะดุ้งอีกแล้ว
หุบปากไม่พูดอะไรออกมาอีก แค่ว่าเรื่องแฟนเก่าแค่นี้เอง...ทำไมต้อง
โกรธกันด้วย เสียใจอะ ไ้อ้เฮียแม่ง คนอุตลัห์จะเมคเฟรนด์!

“หุบปาก แล้วฟังกูบ้าง”

เพลิ่งลืมมองหน้าของคริสนิ่งๆ คิ้วเรียวขมวดน้อยๆ

“อือ...”

เด็กหนุ่มพยักหน้าเจื่อนๆ ของตัวเองซ้ำๆ มีอยกขึ้นมาเกาะ

ท้ายทอยขาวเบา ๆ ตากลมเงยสบตาคมกิริบของร่างสูงโปร่งหน้าประตูห้องน้ำ

“มึงโสดใช่ไหม”

คนตัวขาวพยับหน้าเบา ๆ อีกครั้ง ปากอึดอัดออกทำท่าจะพูดอีกครั้งอย่างพลอดตัว แ่่อยากจะถามว่า จะตอกย้ำกันทำไมนักหนา เรื่องความโสดเนี่ย เจ็บนะเว้ย...

ริมฝีปากอึดสยบะบีน้อย ๆ ไปก่อนหน้าที่อีกฝ่ายจะถามอะไรต่อ ดวงตากลมโตเริ่มฉายแววขุ่นมัวก่อนจะหันกลับมาชักเสื่อข้อปัดด้วยความแข็ง

ร่างสูงยืนกอดคอชมองร่างอวบอึดนุ่มนึ่ง ๆ มองแล้วเพลิดตาเหมือนมองลูกแมวขนปุย ๆ ตัวอ้วน ๆ สักตัวหนึ่งจริง ๆ ชุ่มชื้นหัวใจฉิบหาย คนบ้าอะไร

ทุกอย่างชอบเลยอะ โคตรตรงไป...

“เป็นแฟนกับกูไหม”

สมองไวเท่าใจนึก ประโยคห้าม ๆ หัว ๆ ถูกเอื้อนเอ่ยออกมาตรง ๆ ไม่อ้อมค้อม เล่นเอาคนตัวขาวพล่อยเสื่อข้อปัดในมือหลุดร่วงไบน้ำหวานหันขวับกลับมามองคนตัวสูงโปร่งหัวสกินเฮดอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

อั้ง ที่ง เสียว ยิ่งกว่าตอนเล่นเครื่องเล่นในสวนสนุก ไบน้ำมีแต่ความสงสัยและงงเป็นไก่ตาแตก หัวใจดันเต้นไปกับประโยคโคตรห่ามนั้นอีก คิดจะขอกก็ขอกันง่าย ๆ แบบนี้เลยหรอ

“ว...ว่า ไงนะ”

เสียงหวานสั้นน้อย ๆ พุดตะกุกตะกัก

“หุมีงหนวกหรอ กูถามว่าเป็นแฟนกับกูไหม”

เพลึงสิงทำหน้าแข็งใส่

“ก...ก็เหี้ยแล้ว ฟังเจอกันยังไม่ครบ 24 ชั่วโมงเลยมั้งเฮีย บ้าปะเนี่ย”

เจอกันไม่ถึงวันแถมเขาต้องมานั่งชักเสื่อให้อีก อยากเซย์โน
ฮัลโล! ภู๊ตบายนมาก ม่ายยย!
“กูชอบมึง มันเกี้ยวเหี้ยอะไรกับเวลา”
โอย! พุด่งายเนาะไอ้เหี้ย!
“ก็ยังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับกันและกันเลยปะวะเหี้ย”
“คบไปเดี๋ยวกู้ กูไม่รีบ”
“เหี้ย...มึงบ้าปะเนี่ย”
“จะคบหรือไม่คบ”
เอาอีกแล้ว ประโยคบังคับภู๊ตเหี้ยมันมาอีกแล้ว แล้วคริสเลือก
อะไรได้ไหม เลือกให้เหี้ยออกไปไกลๆ ได้หรือเปล่า...
“ผม...ไม่เคยคบกับผู้ชายวะเหี้ย”
เด็กนี้เทศตอบไปตามความจริง ไม่เคยคบกับผู้ชายและไม่เคย
คิดจะคบ มันสยิวสยองแปลกๆ...
“กูเป็นคนแรกของมึงเง”
คนแรกกับผี ไม่เว้ย! อย่ามากำกวม!
“ผมไม่...”
“มึงไม่อย่างมีผิวเรียนวิศวะเหรือ”
ไม่ ไม่อย่าง!
“...”
“มึงไม่อย่างใส่เสื้อขีปของกูเหรือ”
หยุด...
“...”
“มึงไม่อย่างเป็นเมียกูเหรือคริส”
หยุดพุด!!!
“...”
“กูไม่เคยเสนอตัวให้ใครแบบนี้นะ มึงไม่สนใจกูจริงๆ นะ
เหรือวะ?”

[Your]

Krist ::

เหตุการณ์เมื่อวานมันเกิดขึ้นไวมากครับ ไอ้เฮียเพลิงนั่นมันบอกชอบผมแล้วก็ขอผมคบแบบเร่งรีบจะเอาคำตอบมาก ไม่รู้ว่าจะรีบไปปิ่นทาบตที่ไหนหรือเปล่า บังคับ ชูเชิญชายพิดนนั้นจนน้ำตาวิ่งเผาะๆ ไม่อะ เวอร์เกิน แล้วก็ไม่ต้องถามนะครับว่าผมตอบมันไปว่าอะไร คนแมนๆ อย่างผมนะก็ต้องตอบ...

ตกลง! ลีครับ ไม่นั้นจะมายืนเมื่อยแข็งอยู่หน้าหอ ถือปิ่นโต สีส้มพู่แจ้วแหวนรอไอ้เฮียนั่นมารีบไปมหา'ลัยพร้อมกันหรือไม่ได้ด้วย ก็ไม่ได้นะ พ่อเล่นๆ จะตบผมด้วยกะละมังซักผ้าในห้องน้ำอีก อย่างโหดโคตรใจหมา แล้วเฮียแกก็เล่นเอาโทรศัพท์ผมไปแอดไลน์ แอดเฟซ แอดแม่งหมด ถ้ามี Hi5 แกก็คงแอดด้วยอะ เวิร์จ

แล้วก็ต้องมาถือปิ่นโตสีหวานขัดกับแบ้าหน้าตัวเองอยู่นี่เพราะไอ้เฮียมันไลน์มาบอกว่าเบือข้าวในโรงอาหาร อยากให้ผมห่อข้าวให้กินหน่อย ปากตัวเองท้องตัวเองแต่ลำบากคนอื่นเพื่ออะไรก็ 모르 ไอ้ผมก็ต้องถ่างตาตื่นมาตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อมาทำเมนูสารพัดไข่ให้ไอ้เฮียกิน ให้แม่งกินไข่จนออกลูกเป็นไก่เลย กล่องข้าวก็ไม่มี มีแต่ปิ่นโตสีชมพูที่

แม่เอามาทั้งไว้ที่หอ

ให้อีอ้ายมันหิ้วเดินเข้าคณะไปเลย หน้าด้านหน้าทนต์นัก

แล้วทำไมผมต้องยอมตื่นมาห่อข้าวให้มันด้วยก็ไม่รู้...

เสียงเครื่องยนต์ของบิ๊กไบค์ดังกระหึ่มมาแต่ไกลก่อนจะเร่งความเร็วแล้วบิดมาจอดเทียบฟุตบาทหน้าหอพักของคนตัวขาว มือหนาถอดหมวกกันน็อกสีดำแบบเต็มใบออกจากหัวแล้วยื่นให้อีกฝ่าย ผมเลิกควมองหมวกกันน็อกสลับกับหน้าของเฮียเพลิง

“อะไรอะ เฮียก็ใส่ไปดิ ผมไม่ใส่ก็ได้” ไหวไหล่เบา ๆ ก่อนจะก้าวไปขึ้นคร่อมซ้อนเบาะหลังบิ๊กไบค์คันสวย

“กูขี่เร็ว เห็นมึงกลัว” เฮียเพลิงพูดขึ้น

“อ้อ...ไม่เป็นไรหรอก มหา'ลัยอยู่แค่นี้เอง ไปเหอะเฮีย นี่ผมห่อข้าวมาให้ด้วย สีป่นโตแจ่วแหววเหมาะกับหน้าเถื่อน ๆ ของเฮียเลยวะ 555” ผมหัวเราะก่อนจะชูปิ่นโตในมือขึ้นมาให้อีกฝ่ายดู

ร่างสูงเหลือบมองปิ่นโตสีชมพูสดใส่มือขาวป้อมของคนด่านหลังก่อนจะหัวเราะหึ ๆ “เหมาะกับมึงมากกว่า ตูดีดี” เฮียเพลิงยกคิ้วทั้งท้ายก่อนจะสวมหมวกกันน็อกกลับคืนแล้วหันกลับมาบิดเจ้าดูคาติคันเก่งให้ขับเคลื่อนไปด้านหน้า

...ผมโดนไอ้เฮียด่าเหวอ ไอ้คนปากร้าย!

อ้าปากพะงาบ ๆ ยังไม่ทันได้ด่าก็โผล่ตัวเข้าโอบกอดเอวสอบนแน่นอีกครั้งเพราะรถเริ่มเคลื่อนตัวด้วยความเร็วที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ใบหน้าจิ้มลิ้มขบลงบนแผ่นหลังกว้างอบอุ่นก่อนจะเปลอสูดกลิ่นน้ำหอมที่ร่างสูงใช้เป็นประจำอย่างลึ้มตัว มือขาวป้อมจับกำพู่ปิ่นโตแน่นไม่ปล่อย

เอาไว้ค่อยไปแอบด่าแล้วกันเพราะมีคนไปส่งแบบนี้นั่นก็ดีเหมือนกัน...

ผมกับไอ้เฮียมาถึงม.ในเวลาเพียงสิบห้านาทีเท่านั้น ไอ้เฮีย
นี่หาซึ่งของแท้เลยแต่ไม่รู้จะทำไม่ถึงรู้สึกปลอดภัยแบบแปลก ๆ ทั้ง ๆ
ที่ที่เร็ว ปาดซ้ายทีขวาทีจนผมจะหงายหลังตกจากรถ

เราสองคนแยกกันที่หน้าตึกนิเทศเพราะเฮียแกอาสาจะเดินมา
ส่งผมให้ถึงที่ หลังจากส่งเสร็จสรรพผมก็ขึ้นปิ่นโตสีชมพูที่ตื่นมาเช็ด
ล้างแล้วทำกับข้าวสารพัดเมนูให้ไอ้เฮีย

“เฮ้อ! นี่ เอาไปเลย กินให้หมดด้วยนะเฮีย”

“เออ กินหมดอยู่แล้ว เมียอุตส่าห์ทำให้”

“...”

เมียเมอบ้าบอะไร!!!

ตอนแรกก็นึกว่าแกจะอายหรือไม่พอใจปิ่นโตของผมซะอีก แต่
มันตรงกันข้ามเลย เพราะไอ้เฮียสิงรับปิ่นโตไปถือแล้วยิ้มหน้าบาน
บอกলামเสร็จก็เดินหิ้วปิ่นโตไปที่คณะของตัวเองอย่างสบายใจเจ็บ
สุดยอดเลย...

แต่ก็ช่างเรื่องไอ้เฮียไปก่อนเพราะตอนนี้ผมต้องเข้าเรียนแล้ว
เรียนเก้าโมงเลิกเที่ยงผมบอกเฮียไปแล้วแหละเพราะพ่อเล่นถามซ้ำ ๆ
ซาก ๆ ส่วนไอ้เฮียมันเลิกตอนสิบเอ็ดโมงแล้วก็จะนั่งรอผมอยู่หน้าคณะ
วิศวะที่เก่าที่เดิม เดินขาลากไปอีก

ร่างสูงเดินหิ้วปิ่นโตแกว่งไปมาเบา ๆ ก้าวตรงไปยังคณะของ
ตัวเองด้วยหัวใจที่ชุ่มชื้นเหมือนต้นไม้ที่ถูกรดน้ำ ดวงตาคลุมบมอง
ปิ่นโตสีชมพูหวานในมือก่อนจะคลี่ยิ้มน้อย ๆ

ไอ้ตัวดีที่ปากเถียงอยู่จืด ๆ ยืนกรานว่ายังงี้ก็จะไม่ห่อข้าวให้
เขากินเด็ดขาด แต่สุดท้าย...มันก็ยอมทำให้

น่ารักจีบหาย...

ภาพของบุคคลที่เป็นเสมือนพ่อของเด็กปีหนึ่งและปีสองกำลัง
ยิ้มแย้มและมีความสุข สร้างความแปลกตาให้มันและกล้าไม่น้อย ร้อย

วันหนึ่งพี่เพิ่งเคยเห็นรอยยิ้มของเฮียเพลิงสิงหาโหดกระโดดถีบยอดหน้า...แกมในมือยังมีปืนโตพลาสติกสามชั้นสีชมพูหวานแหว่นั่นอีก

กลัว...

“ไ้มีน...มึงว่าเฮียไหวไหมวะ”

กล้ากลืนน้ำลายลงคอแล้วสะกิดมีนอีก ๆ

“กว่า...ไม่ไหววะ”

มีนนิ่งหน้าเหวอไม่ต่างจากกล้า ผีहांตนใดเข้าสิงเฮียเพลิงของกู!!!

“ถูกกลัววะไ้สัส”

“ถูกก็กลัวเหมือนมึง ขนลุกหมดแล้วว้อย...”

เพลิงสิงไม่ได้สนใจเสียงซุบซิบนินทาของเด็กในคณะที่ตั้งอยู่รอบข้าง ร่างสูงก้าวเดินมาวางปืนโตในมือลงบนโต๊ะม้าหินอ่อนข้างลานคณะก่อนจะหลุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ มือแกะปลดปืนโตสามชั้นออกมาวางเรียงราย ชั้นแรกมีข้าวสวยหอมกรุ่น ชั้นที่สองมีไข่เจียว และชั้นที่สามมีไข่ต้ม

ไ้ตัวดีมันไม่คิดจะทำอย่างอื่นเลยหรือไง

แต่หน้าที่ของพ่อบ้านฝึกหัดอย่างเขาก็คือกินของที่แม่บ้านทำมาให้ไม่ว่าคริสจะทำไข่เจียวเปล่า ๆ ให้กินทุกวันก็ตามแต่ มีหน้าที่กินก็กินไป แกมเขาเองนั่นแหละเป็นคนไปรบเร้าขอให้ไ้ตัวดีห่อข้าวให้กิน เลยไม่อยากรื่องเยอะ

ลั้มรสไข่เจียวฝีมือของคริสได้ไม่กี่คำก็มีมารมาพจญ

“เดี๋ยวนีไ้ไ้ยังไม่เลิกหิ้วปืนโตกันอีกหรือวะ”

ชายหนุ่มหน้าตีไ้ใส่ข้อปสี่เดียวกันกับเพลิงสิงพูดขึ้นมาลอย ๆ

“คงจะไปตักบาตรมาแล้วข้าวเหลือเลยเอามากินต่อละมั้ง”

“5555555”

ลมหายใจหนัก ๆ ถูกร่างสูงพ่นออกมาพร้อมกับเรียลลันที่คุ้นตัน กระพุงแก้มตัวเองไปพลาง ไ้มารพจญที่ว่านั้นเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากไ้เจม อริร่วมสถาบัน ร่วมคณะ ต่อยตีกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง

จนถึงปีสามก็ยังไม่เลิก ถ้าไม่ติดว่าต้องกินข้าวของคริสให้หมด เขาคงเดินไปตะบันหน้ามันหนัก ๆ ลักทีให้หายช้า

“โห! เจียบเลยอะ สงสัยกลัวแม่ตีเรื่องขโมยปืนโตมาเล่น 55555”

“สิจมพูซัดเบ้าหน้าฉิบหาย มองแล้วรู้เลยนะครับว่าเจ้าของปืนโตปัญญาอ่อนลั๊ต ๆ”

เสียงค่อนข้างอด ให้เขาดังไม่หยุด แต่ประโยคเมื่อก็ทำเอาหัวคิ้วของหนุ่มวิศวกรผิวแทนกระตุกน้อย ๆ เพลงสิงวาช้อนในมือลงก่อนจะหันไปหน้าไปมองทางต้นเสียง

มันว่าเจ้าของปืนโตปัญญาอ่อน เท่ากับมันว่าคริส

มันว่าไอ้ตัวดีของเขา...

ร่างสูงโปร่งหยัดกายยืนขึ้นแล้วเดินตรงดิ่งไปทางกลุ่มของเจมดวงตามเฉียววาวโรจน์ดูต้นและโกรธเกรี้ยวขึ้นมาทันตาเห็น เพลงสิงขบกรามแน่นจนได้ยินเสียงกรอด

ถ้าหน้าพวกมันไม่แหก ไม่ต้องมาเรียกกว่าเสียเพลงสิง จำไว้

Krist ::

คลาสเรียนตอนเที่ยงของผมจบแล้ว ตอนนี้กำลังกวาดข้าวของบนโต๊ะใส่กระเป๋อย่างเร่งรีบจนเพื่อนทักว่าจะรีบไปตายที่ไหนโอย...ถ้าไม่รีบอะกูดาย ไอ้เฮียมันฆ่ากูแน่ในโทษฐานปล่อยให้มันรอนาน

“กูกลับก่อนนะพวกมึง ไว้เจอกัน”

“เออ ๆ อย่าลืมทำงานกลุ่มนะเว้ย”

“กูก็ทำตลอดไหมละ มึงบอกตัวเองเฮอะ”

มองบนแล้วเดินหนีแม่ง เช็ง

ผมก้าวขาเดินออกมาจากห้องเรียน ตาก็มองนาฬิกาที่ข้อมือไปกระทั่งเดินลงจากบันไดมาเรื่อย ๆ จนเกือบถึงหน้าคณะ หุตันไปได้ยินหัวข้อสนทนาของสาว ๆ ที่กำลังยืนบิดม้วนเงินหน้าดำหน้าแดงแล้ว

กระโดดดินร่ำๆ เข้า

“แก นั้นเฮียเพลิงปะ ของติดณะวิศวะอะ” อะ!?...อะไรเพลิงๆ
นะ

“เออออออ ไซ้ โคตรหล่อเลยอะแก ฮีอออ อยากคลานเข้า
เข้าไปหาเลยว้ย” ใจเย็นกันก่อนก็ได้...

“ตัดสกินเฮดได้หล่อป๊ะไม่พังที่สุดในโลกละมั้ง จีอออ คุณหลวง
เพลิงของบ่าว” เพลิงอีกแล้ว...แถมตัดสกินเฮดด้วย ภูว๋านะ...

“ฉันอยากเป็นเมียเฮียเพลิงสิงอะ แต่คงแห้วเพราะเฮียเค้า
เหมือนมายืนรอใครอยู่หน้าคณะเรา ถือป็นโตอีกต่างหาก มั่งมั่งวะ
พ่อบ้านมากจ้่า” ภูว๋าไซ้แล้วอะ...อืม ไหนบอกจะรอที่คณะงั้วอ้ย ไอ้
เฮียยย!!!

แล้วภูว๋จะเอาหน้าไปมุดไว้ที่ซอกไหน ฮอตเหลือเกินพ่อคุณเฮีย!
โคตรเสียงโดนสาว ๆ ในม.รุมกระทืบ...แต่แล้วเงอะ ผมเป็นแฟนเฮีย
มันแล้วนี่หว่า จะกลัวอะไร

ผมรีบจำอ้วเดินไปหน้าคณะทันทีแล้วก็พบว่าไอ้เฮียมันยืนถือ
ปืนโตรอออยู่จริง ๆ แต่เดียวก่อนนะ ทำไมหน้าหล่อ ๆ เข้ม ๆ ของเฮีย
มีรอยชำตรมมุปาก หางคิ้วเหมือนจะมีเลือดซิบน้อย ๆ ด้วย ไปฟัด
กับหมาที่ไหนมา

“เฮีย มาทำไมเนี่ย ไหนบอกจะรอผมที่คณะเงอะ แล้วนี่หน้าไป
โดนตีนใครกระแทกมา โคตรยับอะ” มือขาวจับใบหน้าคมเข้มของหนุ่ม
วิศวะตรงหน้าหันซ้ายหันขวาวอย่างลืมหื้มตัวว่าไม่ได้อยู่ด้วยกันเพียงแค่
สองคน แต่กำลังยืนอยู่หน้าคณะนิเทศ

“กูซี่เกียจรอ ไม่อยากให้มึงเดินไกลด้วย แดดร้อน” ไอ้เฮียพูด
ขึ้นพร้อมกับดึงมือผมออกจากหน้ามัน

“แล้วเฮียไม่ร้อนไง?”

“ร้อน”

“ร้อนก็กลับ ผมไม่มีเรียนละ ไปส่งที่หอเลยแล้วเฮียก็กลับ

คอนโดไปนอน” ผมยืนมองหน้าไอ้เฮียอยู่สักพักก่อนที่จะพยักหน้าเบาๆ แล้วเดินหัวปิ่นโตนำผมไปที่ลานจอดรถ

เฮียเพลิงชีบักไบค์มาส่งผมที่หอแล้วก็เดินดุ่มๆ ตามหลังผมมาติดๆ จนต้องหันกลับไปมองด้วยความสงสัย จะตามกูมาเพื่อ... กลับบ้านกลับช่องไปสิโว้ย

“เฮียจะตามผมมาทำไม” เดินมาหยุดอยู่หน้าห้องตัวเองแล้วหันมาเลิกคิ้วมองคนตัวสูงโปร่ง

“กูขนอนพักที่ห้องมึงหน่อย ขอบใจ” ไม่พูดเปล่าเพียงเท่านั้น ไอ้เฮียมันยื่นมือมาเปิดประตูห้องของผมแล้วแทรกตัวเข้าไปอย่างถือวิสาสะ

“เฮ้ยๆ เตี่ยววววว เฮีย!” ไ้บ้าเฮีย! คิดจะเข้าก็เข้า พูดเองเออเองทุกอย่างเลย นิสัยเสีย!

บนกระปอดกระแปดและสาปแช่งมันอยู่ในใจ ทำได้แค่นั้น ขึ้นพูดออกไปดังๆ ก็โดนฆ่าปาดคอหมกได้เตียงดิ ใครจะเสี่ยงอะ

“ห้องรทหน่อยนะ ห้องน้ำอยู่ทางนั้นอะ ตามสบายเลย” ผมพูดอย่างเหนื่อยอ่อน มือชี้ไปทางประตูห้องน้ำที่อยู่ถัดจากเตียงนอนออกไปก่อนจะโยนกระเป๋ากับน้โหลทิ้งลงบนเตียงพร้อมกับโดดขึ้นไปนอนหงายแผ่หรา โคตรเหนื่อยเลยวันนี้

ไอ้เฮียเพลิงมันไม่ได้พูดอะไรมากมายนอกจากเดินหายเข้าไปในห้องน้ำพักใหญ่แล้วเดินออกมาด้วยสภาพที่โคตรจะ...เอ่อ เช็กซีเหวอะ โอ้ยยย ใครสั่งใครสอนให้มาถอดเสื้อเดินล่อนจ้อนในห้องคนอื่นวะไอ้เฮีย ไอ้หน้าด้าน แล้วหุ่นแม่งก็โคตรจะดีเลยอะ ชิกซ์แพ็กเป็นลอนสวย แฝงอกแน่นๆ...น่าชบ ช่วงเอดเป็นวีเซปชะด้วย แล้วตอนที่ไอ้เฮียมันหันหลังไปหยิบทิชชูมาซับหน้า ผมแอบเห็นรอยสักบนหลังไหล่ซ้าย ไม่รู้ว่าผมเรียกถูกไหม แต่มันเหมือนยันต์ห้าแถวที่เคยดูในหนังสือ